No. 1000 Zaterdag 28 Februari 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

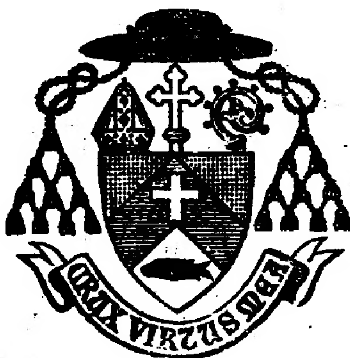
WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Fr. Jacobus Johannes Ambrosius Van Baars,

VAN DE ORDE DER PREDIKHEEREN,

Door de genade Gods en de gunst van den heiligen Stoel,

Tit. Bisschop van Teuchira en Apostolisch Vicaris van Curaçao,

Aan de Geestelijken en Geloovigen van zijn Vicariaat,

ZALIGHEID IN DEN HEER.

Beminde Geestelijken en Geloovigen,

Geen verlangen is er, dat in alle uitingen van het menschelijk bestaan zoo krachtdadig en dringend op den voorgrond treedt als de zucht naar geluk. Kind en grijsaard, arme en rijke, vorstentelg en slavenkind, allen voelen zich hun geheele leven door met onweerstaanbaren drang gedwongen te streven naar bevrediging van een verlangen, dat den mensch van nature moet ingestort zijn.

Aan welk streven echter worden zoo onoverkomelijke hinderpalen in den weg gesteld als aan dit natuurlijk verlangen? Moeten wij uit bittere ondervinding niet klagen, dat het lijden en de beproeving den mensch bijna even natuurlijk zijn geworden als zijn zielsverlangen naar geluk? Aan de wieg beginnen reeds de rampspoeden en ellenden des levens, en geen plaats of tijd is in staat voor de slagen van dien vervolger te beveiligen. Schijnt hij somtijds voor een oogenblik te rusten, dan overvalt hij ons wederom op het onverwachtst, om niet af te laten, vooraleer het menschelijk gemoed den laatsten bangen zucht heeft geslaakt en uit het brekend oog de laatste droeve traan is gevloeid. Jeugd noch ouderdom wordt ontzien; zwakke kunne noch sterk geslacht is tegen dien machtigen vijand opgewassen; rijkdom noch armoede is een schild, bestand om diens zwaardslagen af te weren; overal en ten allen tijde blijft het lijden heerschen en zal waarheid blijken, wat voor meer dan duizend jaren Job, de lijder van het Oude Verbond, als slotsom zijner droevige ondervinding reeds verkondigde: *Wie een vrouw tot moeder heeft, leeft slechts een korte spanne tijds en wordt vervuld met velerlei ellende.* (1)

Kan de natuur zelve, zoo vorschten reeds de oude wijsgeeren, zulk een tegenstrijdigheid in het menschelijk leven hebben te voorschijn geroepen? Maar geen heidensche of ongeloovige wijsbegeerte was ooit in staat dit vraagstuk op te lossen.

Of is het eene ware oplossing te noemen, wanneer sommigen ons leeren, dat een onnoozele berusting in het onvermijdelijke slechts geluk kan aanbrengen; dat de lafheid van een zelfmoord ons slechts kan ontrukken aan het noodzakelijke van een rampzalig bestaan; dat wij ons geluk moeten zoeken met voorbijzien en ten koste zelfs van het geluk en den rijkdom van onzen evenmensch?

Ook de Christen vraagt zich zelven af: waarom vervult God, de algoede en barmhartige, Die ons hart met een onweerstaanbaar verlangen naar volmaakt geluk begiftigde, ons leven met allerlei ellende, lijden en rampspoed?

Slechts het Christendom is in staat de volledige oplossing te geven van dit allergewichtigst vraagstuk, de natuur en oorzaken aan te geven dezer schijnbare tegenstrijdigheid. Waar ongeloovige wijsgeeren en gewetenlooze volksverleiders ons hart onbevredigd laten of verbitteren, daar vervult de christelijke wijsbegeerte ons met troost en opbeurende bevrediging.

Een leven zoo vol van lijden als het onze kan de oorspronkelijke lotsbestemming van den mensch niet geweest zijn. Gods goedheid, oneindig mededeelzaam, wilde den mensch een geluk schenken, zoo groot en volmaakt als Hij volgens de plannen zijner oneindige wijsheid slechts geven kon. Was het dus wonder, dat God in zijn grenzelooze goedheid den mensch een afstraling schonk van zijn eigen oneindig en onverstoorbaar geluk? Gelijk de H. Schrift ons verhaalt, *plaatste God den mensch in een paradijs van geneugte* (2), waar hem lijden, ellende, ziekte en dood onbekend waren, waar het reinste zielsgenot en onverstoorbare levensvreugde samenwoonden met de teederste onschuld des harten.

Waren wij in dienzelfden levensstaat getogen en geboren, geen strijd zou er ontstaan zijn tusschen ons verlangen naar volmaakt geluk en inwendige onvergenoegzaamheid. Maar helaas, gelijk wij het dagelijks in treurige ondervinding gewaar worden, dat oorspronkelijk geluk ging onherroepelijk voor ons verloren. Niet omdat *God* zijn goedheid ontrouw werd, want *zijne geschenken rouwen Hem niet,* (2) en *wie in zijne geboden volhardt, is nooit door Hem verlaten geworden,* (4) maar de *mensch* zelf, door eigen schuld Gods geboden overtredende, vernietigde zijn onschatbaar geluk en dwong als het ware Gods rechtvaardigheid haar vonnis te vellen over de vrouw: *ik zal uwe smarten vermenigvuldigen*; en over den man: *gij zult uw brood eten in het zweet uws aanschijns.* (5)

Dat vonnis besliste over ons lot. Gelijk sedert dien ieder menschenkind erfgenaam is der zonde, zoo is het ook erfgenaam van de straf der zonde, erfgenaam der smart, die, zooals Gods openbaring zegt, steeds de *wraak is, welke Hij aan alle zondaars wedervergeldt.* (6)

Hier echter blijkt wederom ten overvloede, hoe Gods strenge rechtvaardigheid met zijne liefde en barmhartige goedheid samengaat. Nieuwe weldaden verzachtten de harde straf, en het lijden, dat de mensch door de zonde over zich zelf had afgeroepen, zou het *middel* worden, om de zonde uit te boeten, Gods eer te herstellen, den mensch weder te brengen tot onschuld en gerechtigheid en hem op te voeren naar de zalige plaats, *waar alle tranen gedroogd en noch dood, noch weeklacht, noch geween, noch smart meer wezen zal.* (7)

Ziedaar, B. G., de troostende en opbeurende leer van onze Moeder de H. Kerk; ziedaar ook de sleutel van het geheim. Straf en boete voor de zonde, verheerlijking van God, volmaking en verheffing van den mensch, om Hem te brengen tot eindelooze en bovenmatige zaligheid, dat is de *reden* en het *doel* van alle lijden op aarde.

Het lijden is dus niet uitsluitend een straf en wrake van Gods rechtvaardigheid. Beschouwden wij zóó de kwellingen en beproevingen van dit leven, dan zou het geheim van het lijden ons nog in groote duisternis hullen, doordien wij zien, hoe dikwerf ook de rechtvaardigen en onschuldigen hun aandeel hebben aan den lijdenskelk des levens en somtijds in veel ruimere maat dan menige verstokte zondaar of ongeloovige. Neen, volgens Gods bedoeling zijn de smarten des levens tot een hoogere bestemming opgevoerd en zijn zij op de eerste plaats een krachtig *behoedmiddel* tegen de zonde.

Neemt niet reeds de menschelijke rechtspraak de tuchtroede ter hand om de herhaling van het kwaad te keeren? Waar blijven de zondige driften en begeerten, als het lichaam gegeeseld wordt door smarten? Wie blijft nog hechten aan de zondige genoegens dezer wereld, als het zielelijden, dat hem foltert, doet haken naar verlossing en uitkomst? De verloren zoon dacht niet aan de droefheid zijns vaders, aan de schande en laagheid der zonde, aan de vernedering van zich zelf, zoolang hij schatten ter beschikking vond om zijn lusten bot te vieren, maar nauwelijks trof hem de ellende met al haar beproevingen, of hij kwam tot inkeer en verliet den weg der zonde. Indien dus het lijden reeds uiteraard den mensch van het kwaad verwijdert, hoeveel krachtiger moet dit dan niet geschieden, indien het juist door God gezonden wordt, om ons van de zonde te verwijderen. En dat doet Hij, want, zegt ons de H. Schrift: *de rampen zijn Gods geesels, die over ons komen, niet tot onzen ondergang maar opdat wij ons beteren.* (8) Dit geldt ook in bijzonder voor de rechtvaardigen. Getuigt de H. Paulus niet, dat hij, de uitverkoren Apostel der Heidenen, *door een handlanger van Satan gekweld werd, opdat de verhevenheid zijner openbaring hem niet zou brengen tot hoovaardij*? (9)

Zoo is het lijden een werktuig in Gods hand om ons voor de zonde te behoeden. Maar het moet nog kostbaarder schijnen in ons

oog; wanneer wij begrijpen, dat het onze bedrevene zonden *uitwischt.*

Wanneer smart het lichaam pijnigt, wanneer droefheid de ziel doorpriemt, dan ontwaakt van zelf in den mensch het gevoel zijner afhankelijkheid van God; het bewustzijn der zonden, waardoor hij Hem heeft beleedigd; de overtuiging dat de zonden de oorzaak zijn van zijn lijden; en het verlangen om den beleedigden Straffer te verzoenen en zijne kastijding te doen ophouden. Bracht de beproeving de broeders van Joseph niet tot berouw en tot belijdenis: *met recht treft ons dit lijden, omdat wij gezondigd hebben?* (10) Werd niet zelfs een goddelooze Antiochus door zijne lichamelijke smarten genoopt tot de bekentenis *dat het billijk is aan God onderdanig te zijn?* (11) De bewoners van het weelderige Ninive zwelgden in overvloed en zingenot, doch toen de profeet Jonas hun de straffen Gods aankondigde, hen dreigend met volslagen vernietiging, toen kleedden zij zich in boetgewaad om vergiffenis te verwerven hunner zonde en genade te vinden in het oog van God. Brengt ook de foltering van ziel of lichaam niet als van zelf den smartkreet „o God" op de lippen van den ongelukkige? Gelukkig hij, die in dien smartkreet tevens een verzuchting van vertrouwen en liefde tot God slaakt; want, naar het woord des Apostels, *verwekt zulk een Gode gevallige smart een duurzaam berouw, dat tot zaligheid leidt* (12) door uitwissching der zonden.

Is dit geen wonderbare beschikking van Gods wijsheid? De zonde baart smarten tot straf der beleediging. en op hunne beurt baren de smarten berouw tot vergiffenis der zonden.

Zij doen echter nog meer: zij *verheerlijken* God. Door niets immers wordt grooter eer aan God gebracht dan door offers. God verlangt, God vordert die als erkenning zijner almacht en heerschappij, als eerbetuiging voor zijne rechtvaardigheid en heiligheid. Een offer nu zonder scheiding of smart is niet denkbaar; het moet iets kosten om een offer te brengen en alle kosten baren smart. Iets te lijden behoort dus tot de natuur van het offer; ja, lijden is inderdaad een offer, indien men het aan God opdraagt. Derhalve zingt dan ook de profeet David: *een gekwelde geest is een offergaaf voor God*; (13). daarom verzekert de H. Petrus: *het is Gode gevallig, als iemand om zijnentwil smarten verduurt,* (14) en smeekt de H. Paulus: *ik bezweer u, broeders, dat gij uwe lichamen opdraagt als een levend, heilig en Gode gevallig offer.* (15)

Het lijden is dus een verheerlijking van God. *Wie echter God verheerlijkt, dien zal ook Hij verheerlijken;* (16) en reeds daarom alleen is het lijden, als offer, een *verheffing* en *veredeling* van den mensch. Maar het bewerkt dit ook nog anders, namelijk door hem te brengen tot allerlei deugden, die den mensch opvoeren tot God. Het lijden immers verlevendigt het geloof in God, den looner en straffer; *het lijden bewerkt geduld en trouw en hoop;* (17) het lijden baart ootmoed, onderwerping en volgzaamheid; het lijden wekt op tot gebed en godsvrucht; het lijden onthecht aan de schepselen, aan de wereld, aan het leven en doet haken naar de hemelsche vreugde; het lijden verwekt liefde bij alwie weet, dat *God slaat wien Hij liefheeft* (18); in één woord: *het geduldig lijden brengt ons werk tot voltooiing en ons tot volmaaktheid en voleindiging, het maakt dat niets ons ontbreekt.* (19) Zoo is dan het lijden voor den mensch ook een waarborg van zijn verheffing in den hemel, want zegt de Apostel, *terwijl de uiterlijke mensch* door het lijden *tot verderf komt, wordt de innerlijke van dag tot dag herniewd, en zoo zullen onze tegenwoordige lichte smarten van een oogenblik in ons een boven alle mate verheven en eeuwig gewicht van glorie teweegbrengen.* (20)

Ziedaar dan, B. G., wat de smarten der menschen zijn naar hun natuur, oorzaak en bestemming. Gesproten uit de zonden, zijn zij, naar Gods wijze beschikking, dienstig om de zonden te straffen, te verhoeden en uit te wisschen; onafwijsbaar erfdeel van elken sterveling, zijn zij voor iedereen een doeltreffend middel om God te verheerlijken en zich tot God en de heerlijkheid des hemels te verheffen, gelijk ons hart verlangt.

Begrijpen wij dit ten volle, dan begrijpen wij tevens de reden van het lijden en den kruisdood van Christus. Hem viel de volle mate van alle smarten ten deel. Hij heeft ze verduurd in zijn lichaam, in zijn ziel, in zijnen geest, in zijn hart, in zijn verbeeldingskracht; Hij heeft alle verlies geleden in zijn eer, zijn goederen, zijn bloedverwanten, zijne vrienden, ja zelfs in zijn goddelijken Vader, Die Hem scheen te verlaten; met één woord, Hij was inderdaad *de man der smarten,* (21) zooals Isaias Hem eeuwen te voren genoemd had.

Waarom dat alles? Omdat Hij, Die gekomen was om de zondenschuld van het gansche menschdom op zich te nemen, ook den ganschen last van Gods wraak, den ganschen last der smarten als straf voor alle zonden wilde torsen; omdat Hij, *het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt,* (22) door zijn lijden ten volle den smaad der zonden wilde uitwisschen, ten volle de zielen van alle zondaars reinigen en hun ten volle genade verwerven om niet te hervallen; omdat Hij door het offer van zijn lijden en kruisdood de almacht en heerschappij, de rechtvaardigheid en heiligheid van zijnen Vader boven alle mate wilde verheerlijken; omdat Hij, volgens den wil zijns Vaders, als mensch *moest lijden om langs dien weg* verheven te worden en *zijne heerlijkheid binnen te gaan.* (23)

Hij had daarbij echter nog andere beweegredenen. De H. Petrus zegt immers: *Hij heeft geleden om ons een voorbeeld na te laten, opdat wij zijne voetstappen drukken,* (24) en blijmoedig met Hem en voor Hem zouden lijden. Hij heeft door zijn lijden aan onze smart een hoogere wijding en verdienstelijkheid willen verleenen: Hij heeft willen lijden en sterven om voortdurend in ons te leven en te lijden, opdat *wij met Hem lijdende, ook met Hem zouden verheerlijkt worden.* (25)

Ziedaar B. G. de hooge bestemming, de onwaardeerbare verdiensten, de voortreffelijke vruchten van alle lijden en smart. Dat was het, wat de Apostelen *verheugde, toen zij voor Christus verachting leden;* (26) dat deed een H. Paulus *overvloed van vreugde genieten te midden zijner kwellingen* (27); dat gaf aan de Martelaren geduld, aan de Belijders offervaardigheid, aan de Maagden standvastigheid; dat deed zoovele Heiligen haken naar lijden; dat deed een H. Theresia uitroepen: „Of lijden of sterven!", een H. Magdalena van Pazzi: „Neen, niet sterven, maar lijden!", een H. Joannes van het Kruis: „Lijden en voor U, o God, veracht worden!" en een H. Franciscus Xaverius: „Nog meer, Heer, nog meer!". Dat heeft steeds de woestijn bevolkt met kluizenaars, de kloosters met boetelingen en den hemel met lijders, armen en ongelukkigen.

Welaan dan, B. G., indien het lijden zoo noodzakelijk, zoo heilzaam, zoo verdienstelijk en verheffend is; indien Christus, hoewel onschuldig, *zoooeel heeft willen lijden in zijn vleesch, wapent Gij U dan met dezelfde gedachte.* (28) Tracht ten minste de smarten, beproevingen en tegenspoeden, die God U overzendt, nederig te aanvaarden, geduldig te verduren en blijmoedig, door de verdiensten van Christus' lijden, aan God op te dragen en vruchtbaar te maken. Herinnert U, dat wij allen zondaars zijn en dat God ons kastijdt in den tijd om ons te sparen in de eeuwigheid. Laten wij daarom naar het voorbeeld van den Apostel ons lichaam *kastijden en in dienstbaarheid brengen om geen verworpelingen te worden.* (29) Bevlijtigen wij ons gelijk Hij, om *steeds de versterving van Christus in ons lichaam mede te dragen, opdat het leven van Jezus zich in onze lichamen openbare* (30). Doen wij dit vooral in dezen heiligen Vastentijd; trachten wij ten minste de geringe werken van boetvaardigheid, die de H. Kerk ons oplegt, blijmoedig en volledig te verrichten. Vullen wij het ontbrekende aan door onze aalmoezen en ons gebed. Bidden wij voor de bekeering der zondaars, voor de verheffing der H. Kerk. Bidden wij voor Zijne Heiligheid den Paus, bijzonder den 3den Maart a. s., waarop wij dankbaar en luisterlijk den grooten dag hopen te herdenken, dat onze Allerheiligste Vader gedurende 25 jaren te midden van lijden, smarten en vervolgingen Gods Kerk op aarde roemrijk en krachtig heeft bestuurd. Bidden wij voor Hare Majesteit onze geëerbiedigde Koningin en haren Koninklijken Gemaal, en blijven wij dan steeds het woord van den Apostel gedachtig: *dat al het lijden van dezen tijd niet waard is in vergelijking te komen met de eeuwige heerlijkheid, die eens in ons zal geopenbaard worden.* (31)

Krachtens de Ons door Zijne Heiligheid verleende bijzondere volmacht van den 23 Februari 1897, verleenen Wij dit jaar weder de gewone dispensatiën in de Vastenwet, zooals Wij die de vorige jaren hebben gegeven.

En zal dit Ons Herderlijk schrijven op den Zondag van Quinquagesima in de Kerken en openbare Kapellen van Ons Vicariaat op de gebruikelijke wijze worden voorgelezen.

Gegeven te Curaçao op den feestdag van S. Agatha, den 5den Februari 1903.

✠ fr. JACOBUS AMBROSIUS,
voornoemd Bisschop.

(1) Job. XIV, 1. (2) Gen. II, 15. (3) Rom. XI, 29. (4) Eccli. II, 12. (5) Gen. III, 16, 19. (6) Eccli. XII, 7. (7) Apoc. XXI, 4. (8) Judith. VIII, 27. (9) II. Cor. XII, 7. (10) Gen. XLII, 21. (11) II. Mach. IX, 12. (12) II. Cor. VII, 10. (13) Ps. L, 19. (14.) I. Petr. II, 19. (15) Rom. XII, I. (16) I. Reg. II, 30. (17) Rom. V, 3, 4. (18) Hebr. XII, 6. (19) Jac. I, 4. (20) II. Cor. IV, 16, 17. (21) Isai. LIII, 3. (22) Joan. I, 29. (23) Luc. XXIV, 26. (24) I. Petr. II, 21. (25) Rom. VIII, 17. (26) Act. V, 41. (27) II. Cor. VII, 4. (28) I. Petr. IV, I. (29) I. Cor. IX, 27. (30) II. Cor. IV, 10. (31) Rom. VIII, 18.

Aan onze Lezers.

Ter gelegenheid van het aanstaande Pausfeest zullen wij Dinsdag 3 Maart een afzonderlijk feestnummer uitgeven, en onzen inteekenaren, als herinnering aan dit heuglijk jubilé, een artistiek uitgevoerde gravure aanbieden.

De Redactie.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

De vierdubbele moord.

Veel gevorderd is het gerecht nog niet. Echter kan het publiek zeer weinig te weten komen, want het voorloopig verhoor van een preventieven gevangene is geheim. Alleen dus hetgeen uit feiten, als het onderzoeken van een huis, het in verhoor nemen van een verdacht persoon, etc. kan, worden afgeleid, is het eenige wat ons de richting aangeeft, waarheen het Hof gaat. Hopen wij dus, dat het gerecht meer en betere berichten heeft, dan die tot ons doordringen. In dit geval, wanneer de schuld van PEDRO reeds vaststaat en alle medeplichtigheid is uitgesloten, zou men ook kunnen verklaren, waarom een schriftelijke instructie voldoende wordt geacht. De hoofdzaak is dan beslist en met de verdere bijzaken behoeft men zoo'n haast niet te maken, daar zij slechts dienen moeten tot verduidelijking en om alle omstandigheden, ook die niet verzwarend zijn, te verklaren. Maar, zoo deze veronderstelling niet beantwoordt aan de werkelijkheid, hopen wij, dat er praktischer maatregelen zullen genomen worden om het publiek te *overtuigen*, dat onze rechtspraak het volle vertrouwen verdient, omdat alle redelijke, gemakkelijk te gebruiken middelen worden aangewend om moordenaars en dieven op te sporen en tot bekentenis te brengen. Eerst dan zullen de burgers hun leven en hun eigendommen veilig rekenen.

Jerusalem Corn.

Naar onze Collega *La Cruz* bericht zijn ook op ons eiland proeven genomen met dit koren. Hier kwam het zaad eveneens op, niettegenstaande de droogte, maar de halmen waren zoo dun, dat de wind ze nedersloeg en brak. Nu is het wel mogelijk, dat bij een minder droog jaar de halmen sterker worden, maar in ieder geval moet men hier toch meer rekening houden met onzen sterken passaat, ook al waait hij niet zoo geweldig als in deze maanden. Dit nederslaan der halmen zou voorkomen worden door het plaatsen van dichte windbrekers uit matwerk en maïsstokken vervaardigd, zooals men hier soms op de plantages aantreft. Maar dit gebruik van windbrekers is zeker niet voldoende verspreid. Zij moeten talrijker worden geplaatst en sterker gevlochten, zoodat de wind geen toegang meer heeft.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, is:

1°. den Heer J. W. VAN DER LINDE SCHOTBORGH, Ontvanger, tevens Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij het Kantongerecht op Aruba, than met verlof alhier, gerekend te zijn ingegaan den 21sten dezer, wegens familieaangelegenheden, eene verlofsverlenging voor den tijd van eene maand verleend.

2°. bepaald, dat bij onstentenis van den Gouvernements-Secretaris diens functiën zullen worden verricht door den hoogst in rang zijnd ambtenaar ter Gouvernements-Secretarie en, in geval er meer dan een ambtenaar van denzelfden rang op dat kantoor aanwezig is, door den oudste hunner in dienstjaren in dien rang.

Koloniale Raad.

De tweede candidaat voor de vacature van het lid CH. A. JONES, de heer C. B. DE GORTER, heeft zich tot den Kolonialen Raad gewend met het verzoek hem van de lijst der candidaten, die aan H. M. de Koningin zullen worden voorgedragen, te schrappen. Donderdagavond had er een nieuwe keuze plaats en werd de Heer C. PERRET GENTIL in zijne plaats gekozen.

Kerkelijke berichten.

'S PAUSEN JUBILÉ. — Morgenavond zal er in de katholieke kerken een biduur worden gehouden om den goeden God te bedanken voor de groote voorrechten aan Z. H. den Paus verleend en nieuwe voorrechten over den glorierijken Opperpriester af te smeeken.

Reeds willen wij met een enkel woord onzen geachten persbroeders dank zeggen voor hunne medewerking om de feestvreugde meer algemeen te maken en de viering van a. s. Dinsdag zoo volkomen mogelijk te doen slagen.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Petronilia Anthony, Robert Blume upon the U. S. S. „Vermont", Jeanne Blanche, M. E. Behrens, Julia Cardoze, Manuel Dias para entregar á Domingo Ramirez, Margarita L. de Sambrano, Rosalia di Filip, Jan Hansen, Julio Hernandez M, Policarpo Heredia, Cayetano Peñaranda, General Vidal, Guillermo Stranss, J. C. Ringeling, (aang:),

Niet voor bestelling of verzending vatbaar de volgende briefkaarten geadresseerd aan: Director de „El Noticiero", Director de „La Prensa," Director de la „Religion", (ubi)?

Vast.

De Engelsche schoener *Lady Thompson* is Zondag achter het Waterfort gestrand en scheen niet los te krijgen. Woensdag werd de bark publiek verkocht en de romp gekocht door den Heer EMAN van Aruba voor ƒ1557. Spoedig daarna kwam *Lady Thompson* vlot.

Dinsdagmiddag 5 uur zou de duitsche *Sperber* uitvaren, maar kwam vast te zitten in het Schottegat. Eerst den volgenden morgen kon de kruiser onze haven verlaten.

Bonaire.

Wanneer men een wandeling doet langs het strand, ziet men verschillende huisjes in vervallen staat, die eenigen tijd geleden nog goed bewoonbaar waren. Thans, zijn zij, beroofd van deuren en vensters, geheel ongeschikt om bewoond te kunnen worden en zoodanig verwaarloosd, dat zij dreigen in te vallen. Van wien die huisjes zijn? Dit zal men op Curaçao beter weten dan op Bonaire. Die bouwvallen brengen natuurlijk geen huur meer op en kunnen niet meer verkocht worden, tenzij voor afbraak. Dat de eigenaars eens berichten inwinnen omtrent deze huisjes; want zóó kunnen ze niet langer blijven.

Ook het Gouvernement mag hier wel wat beter toezien, opdat niet vroeg of laat een ernstig ongeluk te betreuren valle. Want meerdere malen begeven zich nog personen tusschen die wrakke muren en het zakkende dak. Het Gouvernement zou

Feuilleton.

UIT KRUGER'S GEDENKSCHRIFTEN.

(Slot.)

Kruger kon niet persoonlijk met de wapenen in de hand aan dezen strijd voor de vrijheid zijns lands deelnemen. Maar aan zijne werkkracht werden buitengewoon hooge eischen gesteld. Allen kwamen tot hem om aanwijzingen, om raad en om troost. Er was voor hem geen nacht, waarin hij ongestoord slapen kon. En toen de tijd kwam, waarin de burgers gevaar liepen den moed te laten zinken, spoedde hij zich terstond zelf naar de commando's om het vertrouwen der strijders weer te doen herleven.

Den oorlog zelf heeft hij niet slechts beschouwd als eene gebeurtenis in zijnen tijd, maar ook als een teeken des tijds. In welken geest hij dit deed, toont de navolgende depêche, welke hij den 20sten Juni 1900 uit Machadodorp aan alle officieren verzond:

„Wankelt toch niet en vervalt toch niet tot ongeloof; het is de tijd, waarin Gods volk moet gelouterd worden. Het beest zal macht verkrijgen, om de Christenen te vervolgen, en die van het geloof afvallen, zullen buitengesloten worden en niet ingaan tot den heerlijken staat der Kerk, en alzoo ook gesloten worden buiten het Koninkrijk der Hemelen, wanneer de Kerk volgens de Openbaring voleindigd heeft. Maar die in het geloof volharden en in den Naam des Heeren strijden, zullen de kroon verwerven en ingaan tot het heerlijke duizendjarig rijk der Kerk, en daarmede ook in de eeuwige heerlijkheid.

„Broeders, broeders, ik bid u, valt niet uit het geloof, maar blijft in het geloof en strijdt in den Naam des Heeren. Vraagt het aan uw eigen hart: Wanneer gij lafhartig zijt en vlucht, dan geschiedt dit omdat gij niet meer gelooft, dat God in den Hemel is, en gij zijt godloochenaars geworden. Maar ik zeg u, op grond van Gods Woord: daar kan niets gebeuren zonder Zijnen wil. De overwinning en het zwaard zijn in Zijne hand, en Hij geeft het aan degenen, die strijden in Zijnen Naam.

„Maar wie tot ongeloof vervalt, die geraakt in de duisternis, en gelooft niet meer aan het Woord des Heeren en gaat daardoor in zijn ongeloof te gronde...... Het is nog dezelfde God, die Daniël in den leeuwenkuil bewaarde, dat de leeuwen hem niet opaten, en toen de koning de vervolgers van Daniel er in wierp, werden zij verscheurd en door de leeuwen opgevreten. Is het niet dezelfde God, die wandelde op de golven der zee, en die aan Petrus beval tot hem te komen, zoodat Petrus op de zee naar hem toeging in het geloof? En zoodra hij begon voor de golven te vreezen en zijn geloof wankelde, zonk hij, tot dat de Heer hem bij de hand greep hem oprichtte en hem bestrafte wegens zijn ongeloof. Is het niet nog dezelfde God, onze Zaligmaker, die tot Zijne kinderen sprak: „Uw hart worde niet ontroerd; gij geloooft aan God en aan Mij; Ik zal u geen weezen laten, noch u ooit verlaten", en die ons voorspeld heeft, dat er oorlogen zouden komen en geruchten van oorlogen, opdat wij niet zouden verschrikt worden, want al deze dingen moeten geschieden? Is het niet dezelfde Zaligmaker, die den dood op zich geladen heeft, en ten derden dage is opgestaan en veertig dagen onder de menschen is gebleven, ofschoon de wereld hem niet gezien heeft? Maar zij hebben Hem gezien, en Hij is voor hunne oogen ten hemel opgevaren, met het bevel: strijdt den waren strijd, en Ik zal wederom tot u komen, juist zooals gij Mij nu gezien hebt.

„En deze zelfde God heeft ons uit onze woonsteden geleid en ons door wonderdaden onze vrijheid gegeven. En gelooft gij, dat Hij zijne zaak, die Hij eenmaal begonnen heeft, zal laten vallen? Neen, Hij zal die niet laten vallen! Ik zeg, het is nog dezelfde God, die Gideon en zijne driehonderd dapperen heeft bijgestaan en die hem geleid heeft en in den strijd gesterkt, en in wiens hand alle overwinning ligt.

„Lieve broeders, lieve broeders, ik bid u, valt niet in ongeloof. Staat vast voor u zelven en strijd in den Naam des Heeren...... Ik hoor, dat ieder uwer commandanten met de zijnen naar zijn eigen district wil gaan, om daar te strijden. Dit zou verwoesting brengen en den strijd nutteloos maken. Ieder, wie hij ook zij en onder welken officier hij ook staat, sta vast en zij moedig; want gehoorzaamheid en trouw leiden tot de overwinning,

„Geeft acht op de goede berichten onzer Commissie in Europa! Geeft acht op de proclamatie van Roberts, welke hij in den Oranje-Vrijstaat heeft uitgevaardigd! Die proclamatie is niets dan een lokvogel.

„Volgens Psalm 83 zeggen de vijanden van ouds, dat dit volk in het Rijk van Christus niet mag bestaan, en Salisbury en Chamberlain hebben hetzelfde gezegd in hunne verklaring, die gij zelf gelezen hebt: wij mogen niet bestaan; Christus is onze Opperbevelhebber, die ons leidt door Zijn Woord. Lieve broeders, ik bid u nogmaals, laat ons niet ongeloovig worden, maar Zijne bevelen opvolgen, die Hij ons voorschrift. Hij leidt Zijne kinderen dikwijls door de dorre woestijn, waar het schijnt, dat niemand kan doorkomen. Maar ik verzeker u, Hij zal er ons door geleiden, wanneer wij vast op Hem vertrouwen. Wie op Gods hulp betrouwt, wordt door den Hoogsten Koning beschermd en beschut in donkeren nacht. Zijn Woord is waarachtig. Ziet Psalm 92.

„Lees dit voor aan alle officieren en burgers, want wat wij lijden in het tegenwoordige, is niets in vergelijking met de Eeuwige Heerlijkheid. Laten wij onzen Zaligmaker gehoorzaam zijn."

***

Ook het treurige einde van dezen oorlog heeft Kruger niet ontmoedigd, en hij besluit zijne herinneringen met deze woorden:

„Ik ben overtuigd, dat God de zijnen niet verlaat, ook wanneer het dikwijls zoo schijnt. En ik geef mij over aan den wil des Heeren, omdat ik weet, dat Hij het beproefde volk niet zal laten ondergaan.

„De Heer heeft alle harten in Zijne hand, en leidt ze waarheen Hij wil."

dan tevens ontwaren, dat daar holen van ontucht verborgen zijn, hetgeen tot nog toe niet bekend schijnt te wezen.

Nederland.

—De Haagsche correspondent van het ,,Handelsblad" schrijft, dat hij uit parlementaire kringen vernomen heeft, dat het plan zou bestaan, om een deel van Binnenlandsche Zaken af te wentelen op een nieuw te vormen Departement en dat in verband daarmee [nl. om de kosten niet te hoog te maken] geen nieuwe Minister van Marine zou worden benoemd, doch Oorlog en Marine vereenigd zouden worden, onder den naam Landsverdediging.

Buitenland.

Duitschland. — Ballestrem heeft 24 Jan. zijn ontslag genomen als eerste voorzitter van den Rijksdag. Die slag komt niet geheel onverwacht na het algemeen verzet van de Duitsche pers tegen zijn dictatorisch optreden bij de debatten in den Rijksdag over de zaak-Krupp.

Er zijn maar weinig bladen geweest, die met dit protest niet zijn medegegaan, een enkel slechts heeft de verdediging van graaf Balestrem op zich genomen. Zelfs de ,,Germania" wist niets beters te doen dan over het geval te zwijgen.

In den Rijksdag was een algemeene ontroering, toen de onder-voorzitter Stolberg in het begin van de zitting van 24 Januari de verklaring van Ballestrem voorlas, waarin deze met verwijzing naar een artikel van de ,,Kreuzzeitung", dat kritiek oefent op zijn leiding, zeide zijn ambt als voorzitter neder te leggen, aangezien hij blijkbaar het vertrouwen van de conservatieve partij niet meer geniet.

De partij, die de Kreuzzeitung" als haar orgaan heeft, verklaarde daarop bij monde van Normann, geheel vreemd te zijn aan het artikel, waarop Sattler namens de nationaal-liberalen constateerde, dat dan de reden voor het ontslag kwam te vervallen.

Van de zijde der socialisten verklaarde Singer, dat Ballestrem het vertrouwen der sociaal-democraten had verloren.

Niettegenstaande de verklaringen van conservatieve en nationaal-liberale zijde zal Ballestrem zijn ontslag natuurlijk toch handhaven, te meer daar zijn zenuwgestel sinds de jongste parlementaire gebeurtenissen zwaar geleden heeft, wat niemand, die de feiten gevolgd heeft, zal verwonderen.

't Is wel treurig, dat een man als graaf Ballestrem op deze wijze uit het parlementaire leven moet scheiden.

Van 1872 af was hij onafgebroken lid van den Rijksdag, van 1890 tot 1893 ondervoorzitter en van 1893 tot heden eerste voorzitter. In de periode van bijna 10 jaren, dat hij deze plaats heeft ingenomen, genoot hij wegens zijne strenge onpartijdigheid het vertrouwen en den eerbied van alle partijen en van alle Rijksdagleden, de socialisten inbegrepen.

Alleszins begrijpelijk is het dus, dat hij zich terugtrekt, nu dit vertrouwen plotseling een zwaren slag heeft gekregen. We mogen onze bewondering niet onthouden aan een man, die eigenwaarde en eerepositie heeft opgeofferd om te trachten den naam van zijn vorst te redden.

— In Mecklenburg-Schwerin begint men liberaal te worden, althans verdraagzaam. Tot heden was de Luthersche kerk daar Staatskerk en werden geen openbare godsdienstoefeningen van andere gezindten toegestaan. Deze liefderijke bepaling is nu opgeheven en ook aan andere Protestanten en aan Katholieken wordt vergund hun godsdienst uit te oefenen en daarbij te deelen in de bescherming, welke tot nog toe alleen aan de Luthersche Staatskerk werd verleend.

Frankrijk.—Z. Em. kardinaal Richard, aartsbisschop van Parijs, heeft bij gelegenheid van de opening der Kamers openbare gebeden voorgeschreven, om den zegen van God af te trekken. Al maakt de tegenwoordige grondwet, zegt de aartsbisschop in zijn herderlijk schrijven, van geen enkele godsdienstige daad melding, het christen volk van Frankrijk moet bij die gelegenheid in het bijzonder voor het geliefde vaderland bidden. Allen, die ernstig gehecht zijn aan onze nationale tradities, kunnen niet onverschillig de pogingen aanzien, die door de anti-christelijke secten worden aangewend, om in Frankrijk, den godsdienst en het geloof te verwoesten. Frankrijks eer en bloei hangen af van zijn getrouwheid aan zijn christelijke roeping. Als wij bidden, dat Frankrijk een katholieke natie blijve, dan vragen wij, dat het blijve *het* Frankrijk. In 1884 richtte Z. H. de Paus een encycliek aan de Fransche bisschoppen, *Nobilissima Gallorum gens*, die aldus eindigde: ,,Met de hulp van God zullen de verdoolden terugkeeren van hun dwaling en de Fransche naam zal zijn oude grootheid terugwinnen."

Ook verscheidene andere bisschoppen van Frankrijk hebben openbare gebeden voorgeschreven.

Transvaal.— De *Standard* verneemt uit Johannesburg: In den uitgebreiden wetgevenden raad, die in Maart bijeenkomt zullen zitting nemen Fitzpatrick, Farrar, Van Hulsteyn (een procureur, oud-Nederlander, die altijd aan Engelschen kant heeft gestaan) en generaal Botha. De correspondent van de *Daily Telegraph* zegt, dat die uitbreiding algemeen voldoening geeft, maar de medewerking van de Boeren onzeker is.

—Generaal Botha zal, naar het heet, Chamberlain tot Potchefstroom en waarschijnlijk nog verder vergezellen. Chamberlain zou tot Potchefstroom de spoor nemen en dan verder te paard of per as over Ventersdorp en Lichtenburg naar Kimberley, en van daar over Paardenberg naar Bloemfontein.

Volgens *Central News* denkt Botha er vooreerst niet aan naar Europa terug te keeren; volgens de *Daily Mail* vertrekt hij in Maart er heen, en zou hij o. a. naar Weenen gaan.

China.—Zondag 18 Januari ll. werd te Peking het monument van den vermoorden gezant von Ketteler plechtig onthuld. Gedurende deze plechtigheid was de straat afgezet door Duitsche en Chineesche soldaten. In de zijstraten verdrongen zich de nieuwsgierige Chineezen, die niet dikwijls zoo'n plechtigheid hebben meegemaakt. Op de daken zelfs stonden belangstellenden.

Prins Tsjoen, dezelfde die in Berlijn den *ko-tow* (knieval) gedaan had voor den moord op von Ketteler, werd door den Duitschen gezant naar het gedenkteeken geleid. Hij hield een redevoering waarin deze beteekenisvolle zin voorkwam: ,,Dit monument zal een waarschuwing zijn voor het volk, een bewijs voor de vriendschappelijke betrekkingen tusschen onze beide landen en een symbool van den vrede."

De Duitsche gezant zei o. m. in zijn antwoord:

,,Dit monument is door den Chineeschen keizer aangeboden aan den Duitschen keizer als een voortdurend bewijs van den toorn van den Chineeschen vorst. Met de inwijding van dit gedenkteeken, voldoet China aan een verplichting, waartoe het zich verbonden had. Dit zal een les zijn voor de toekomst en een eeuwig symbool van den wensch der Chineesche regeering om de vriendschappelijke verhouding met de vreemde regeeringen te doen voortduren."

Beide redevoeringen werden in het Duitsch en Chineesch voorgedragen.

Marokko.— De berichten uit Fez over den opstand in Marokko zijn zoo verward, dat er geen touw aan vast te knoopen is. Nu eens heet het, dat Fez, de hoofdstad, bedreigd wordt, door de opstandelingen ingenomen te zullen worden, dan weer, dat daar alles wel is en de sultan vol vertrouwen is op een goeden uitslag. Van den pretendent Boe Hamara heeft men in de laatste dagen niets gehoord. Intusschen zijn Kabylenstammen, de stam van Fahs en Andjera, onderling met elkaar aan het vechten geraakt in de buurt van Tanger. Verscheidene huizen werden in brand gestoken en verwoest. De regeeringstroepen hielpen de stammen van Andjera en Tandja Bahia tegen de stammen van Fahs, welke laatste teruggedreven werden.

De sultan van Marokko was bij velen van zijn onderdanen gehaat, omdat hij volgens hen te veel Europeesch gezind was. Thans moet hij veranderd en anti-Europeesch geworden zijn. Volgens Europeanen, die uit Fez zijn teruggekeerd, moet de sultan gezegd hebben: ,,Allah zal mij vergeven, als ik de Christenhonden verjaag."

Italie.—Aan de Sorno, dicht bij Pompeji, is nog een door een uitbarsting van den Vesuvius begraven stad ontdekt, die eenige eeuwen voor Pompeji moet zijn te gronde gegaan. De regeering heeft de uitgraving gelast.

Ingezonden Mededeelingen.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.
Vertrekt van NEW-YORK	Feb. 14	Feb. 21	Feb. 28	Mrt. 7	Mrt. 7	Mrt. 21
Komt aan te SAN JUAN		26		12		26
Vertrekt van ,,		27		13		27
Doet CURAÇAO aan		Mrt. 1		15		29
Komt aan te LA GUAIRA	21	2	Mrt. 7	16	21	30
Vertrekt van ,,	22	4	8	18	22	April 1
Komt aan te PTO. CABELLO		5		19		2
Vertrekt van ,,		6		20		3
Komt aan te CURAÇAO	23	7	9	21	23	4
Vertrekt van ,,	Mrt. 2	8	16	22	30	5
Doet LA GUAIRA aan		9		23		6
,, SAN JUAN ,,		11		25		8
,, PONCE ,,	4		18		April 1	
Komt aan te NEW-YORK	10	16	24	30	7	3

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Feb. 23	Mrt. 2	Mrt. 9	Mrt. 16	Mrt. 23	Mrt. 30
Komt aan te MARACAIBO	24	3	10	17	24	31
Vertrekt van ,,	28	6	14	20	28	April 3
Komt aan te CURAÇAO	Mrt. 1	7	15	21	29	4